

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯੋਗ ਤੇ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕੁੱਝ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਰਣ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਪਹਿਚਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 8 - 10 ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਦ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਰਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 2 - ਕਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਵਸਥਾ ਥੱਲੇ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਰੂਹਾਨੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ)ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਗੰਜ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾਵੀ ਇਹ ਰਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਰਮਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਘਰ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸਾਡਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਤੀਆਂ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਜੇ ਐਕਟਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਐਕਟ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਉਦੋਂ ਬਣੇ ਜਦੋਂ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਸਤੋਪਧਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਤੱਤਵਾਂ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯੋਗ ਤੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਮੁਖ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇਹ ਅੰਦਰ ਗੁੱਪਤ ਹੈ। ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਘੱਟ। ਹਾਂ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਅਜਪਾ ਜਾਪ। ਜਾਪ ਅੱਖਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੈ, ਜਾਪ ਮਾਨਾ ਕੋਈ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਮਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਜੋ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਬੜਾ ਦੇਖਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹਨ, ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ - ਥੱਲੇ ਤਾਂ ਸੱਭ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਸਟਮ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਸ਼ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਮੈਜੇਰਿਟੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਰੱਖੜੀ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਰੱਖਸ਼ਾ ਬੰਧਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕ ਰਾਖੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਆਰਟੀਫਿਸ਼ੀਅਲ ਰਾਖੀ, ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਖੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੰਗਣ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸ੍ਵਦ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ? ਕਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਪਰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ

ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਲੱਛਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ। ਲਿੰਗ ਦੀ ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕੋਈ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਬਾਬਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਰਸਤਾ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਣਗੇ? ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਿਸਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰੀਤੀ ਨਾ ਪਹਿਚਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਨਿਸਚੇਬੁੱਧੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 8 - 10 ਸਾਲ ਬਾਦ ਵੀ ਫਾਰਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁੰਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰਦੇ ਗਏ। ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਸਤਿਕ ਹੋ ਗਏ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਨਾਸਤਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸੋਝਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਹੈ ਰਚਤਾ, ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਤੇ ਚਿੰਤਰ ਹੈ, ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਉਹ ਹੀ ਫੀਚਰ ਫਿਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਕਦੇ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੰਸ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੰਸ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕੀ? ਇਹ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ। ਕੰਸ ਅਸੁਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਅਸੁਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ - ਕੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਨਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਹੋਵੋਗੇ ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ। ਇਸ ਵਕਤ ਈਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਮੱਤਲਬ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਨਿਸ਼ਟ ਤਮੋਪਧਾਨ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਸੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੀ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਉਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜੇ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਯ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਹੀ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਪੁਜਾਰੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ, ਪੂਜੀਏ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਜਯ ਸੇ ਪੁਜਾਰੀ, ਪੁਜਾਰੀ ਸੇ ਪੂਜੀਯ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਜਯ ਇੱਕ ਵੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੂਜਯ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਪੂਜਯ। ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਜਕਲ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਦਾ ਹੋਲੀਡੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਓ, ਨਾ ਮਨਾਓ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਆਫਿਸਲ ਹੋਲੀਡੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਹਨ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸੀ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ- ਇਹ - ਇਹ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਉੱਥੇ ਕਿਹੜੇ ਪਾਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ? ਪਾਸਟ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਕਲਯੁਗ। ਉਸਦੀ ਹਿਸਟ੍ਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਸੁਣਨ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ।

ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਾਤੀ ਕਰਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਮੁਨੱਖ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਬਾਕੀ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਜਾਕੇ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਸਦੈਵ ਪਾਵਨ ਤਾ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਤੋਪਧਾਨ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਤੇ

ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ, ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਖੇਲ੍ਹਪਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾ ਖੇਲਪਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਕੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗਰਫੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੱਖਰਾ - ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਵੱਖਰੀ - ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਹੀ ਪਾਰੂ ਚੱਲੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਹੀ ਇੱਥੋਂ ਦੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ, ਜਾਨਵਰ, ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਸਭ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮੇਰ ਆਦਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੇਰ ਦੇ ਪੰਖ ਕੱਢ ਕੇ ਪਹਿਣਦੇ ਹਨ, ਮੇਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਦੁਖ ਦੇਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰ ਦਾ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਖ ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਝੂਠੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਖੂਬਸੂਰਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੰਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਨਫਰਤ ਆਵੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਕਿੰਨਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ, ਹੈਵਿਨ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਕਾਨ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਥਕ੍ਰਵੇਕ ਹੋਵੇਗੀ ਸਭ ਦੱਬਕੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਰਟਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਤਦਬੀਰ (ਪੁਰਸਾਰਥ) ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਓ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਵਿੱਚ ਹਾਰਟਫੇਲ੍ਹ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਹਰ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰੂ ਅਤੇ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਰਫੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਮਨਮਤ ਅਤੇ ਜਨਮਤ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਖੁਦ ਦੇ ਕਲਿਆਣੀ ਭਵ: ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਵਲ ਲਗਾਉਣਾ, ਅਕਲੀਆਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਮਨਮਤ ਅਤੇ ਜਨਮਤ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਖਿਆਨਤ ਅਤੇ ਮਿਲਾਵਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣੀ ਬਣੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਉਹ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

*****